

בצמאון ובשקט גדול

אדוה מגל כהן

*

אחרי המלחמה השתרר שקט גדול שלא ידענו כמותו.
על הבלטות בכניסה לבנין נשמע צליל מחיאת כפותינו
הקטנות מניפות אל על את קלפי "העולם המפלא".
צבע פנסי המכוניות התקלף, במקלט נערמו שוב גרוטאות
ועל קיר בית הכנסת של הלבנונים נותרו חדשים ארזים
מודעות האבל שלא קראנו. הגשם בא שוב בעתו.

*

אחי שב מלבנון והתמוטט על הספה. לא פשט מדיו, לא חלץ
נעליו. אבא התנפל עליו מיד בשאלות – "להבין מה היה".
מה כבר יכול להיות במלחמה אבא?! – לא שאלתי,
שמעתי את התשישות העמקה של אחי הגדול, השמוט,
שכילד ששנתו פתע מפרעת, עצום עינים צעק נחר:
"עזב אותי כבר, אתה לא מבין שחזרתי מהמלחמה?"

*

בלהט תמוז, במכתש ירחי עזה הכתושה, בני סר לרגע
להשתין. תרנגולות בטרופ צמאון נתרו אחזות אמוק אחר
רסיסי שתן שנתזו באויר, ששקעו בחולות. זה מה שספר לי
בני, אחרי המלחמה.